

Avslöja fonderna

Också folkpartiet väljer att göra löntagarfonderna till sin stora valfråga. Det är bra att så sker, då möjlighet därmed föreligger för ett enat borgerligt uppträdande åtminstone på detta viktiga område i valrörelsen.

I själva verket är det djupt beklämmande och oroande att löntagarfondsfrågan inte för länge sedan avförts från den svenska samhällsdebatten. I ett läge när desillusionerna med den socialistiska utvecklingsmodellen sprider sig över världen, när det socialistiska systemet inte bara avslöjar sitt inneboende förtryck utan också sin oförmåga att producera bröd och välfärd, i den situationen diskuteras i det fria, välmående Sverige på fullt allvar införandet av ett fondsystem som snabbt skulle föra oss in i en socialistisk planhushållning.

Det finns anledning att fråga hur det kommer sig att den politiska debatten i Sverige kan så avvika från debatten och stämningläget i den fria världen i övrigt. Inte i något annat icke-kommunistiskt land övervägs införandet av löntagarfonder à la Sverige. Diskussioner om liknande system har förts från fackligt och socialistiskt håll i olika västeuropeiska länder, men har snabbt nog befunnits orealistiska. I Frankrike genomförs de förstatliganden som utgjorde en del av socialisternas valprogram, men sedan skall det enligt Mitterrand vara slut, och samarbete med det enskilda näringslivet skall sökas.

En förklaring till den annorlunda debatten i Sverige kan vara själva framgången i den svenska modellen. Folk har under lång tid varit vana vid att Sverige har både ett utomordentligt starkt näringsliv som ger rik avkastning och en

styrande socialdemokrati som talar om socialism men inte genomför den. Den långa tradition av stegvisa reformer utan alltför mycket socialism som socialdemokraterna etablerat, har skapat ett förtroendekapital hos många i grunden icke-socialistiska svenskar som kommer väl till pass i löntagarfondsfrågan. SÅ kan använda sig av dubbel marknadsföring. Gentemot den medvetna yngre generationen med rötter i det röda 60-talet heter det, att nu tas det tredje avgörande steget mot socialismen. I förhållande till den breda allmänheten är löntagarfonderna en fråga om kapitalbildning, sysselsättning och framåtskridande. De ska gå väl att förena med marknadsekonomin.

Det är en huvuduppgift för alla goda krafter i Sverige att inför valet 1982 bekämpa löntagarfonderna. Systemets rätta ansikte måste avslöjas. Det måste komma att stå klart för varje svensk införande av löntagarfonder innebär en övergång till en ekonomi av öststatsmodell. Det måste vara uppenbart för varje löntagare att i stället för den marknadsökade ekonomi, som åstadkommit den hittillsvarande välfärden, får vi en av politiska och fack styrd företagsamhet, där löntagarfonder blir de nya pamparna.

Socialdemokraterna måste ställas inför sina egna misslyckanden på det näringspolitiska området. Vad har det blivit av den stolta socialdemokratiska näringspolitik som lanserades i mitten av 60-talet? Hur har det gått för Investitionsbanken, Utvecklingsbolaget och Statsföretag? Och vad har den omfattande näringspolitiska byråkrati som byggts upp – industridepartement, industriverk, branschutredningar – åstad-

kommit annat än att förmedla subventioner till näringslivet? Statsföretags sorgliga utveckling är en god illustration till ineffektiviteten i ett politikerstyrt näringsliv. BPA är ett exempel på facklig företagsamhet.

Skall Sveriges ekonomi återfå sin utvecklingskraft måste löntagarfonderna

bestämt och slutgiltigt avvisas i 1982 års val. De har länge nog utgjort ett hot mot det fria företagandet samt dragit ner investeringsvilja och initiativkraft. Det är sorgligt att svensk arbetarrörelse satt sig fast i den återvändsgränd som Meidnerfonderna innebär.